

διαυγείς ὡς τὸ κρύσταλλον, φωτεινοί, περιλαμπεῖς, ἀρμονικοί, ἡχηροί : . . Ἡ πηγὴ των δὲν ἐστείρευεν, τὰ νάματα δὲν ἐθολώθησαν! . . .“

„Ταῦτα λέγων ἀνωρθώθη ὁ Ἀδριανός, ὡς ἂν εἰ πραγματικῶς ἀνεκινεῖτο ὑπὸ τινος ὑπεργείου δυνάμεως, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ἤρξατο τῆς ἀπαγγελίας . . .“

Ὁ Σενούτας θὰ ἐμπόδιζεν αὐτόν, ἂν δὲν εἶχε καταληφθῇ ὡς ὑπὸ μαγείας ἐκ τῶν πρώτων στίχων τοὺς ὁποίους ἤκουσεν. Ἐκράτησε λοιπὸν τὴν ἀναπνοὴν καὶ προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ, παρεδύθη ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὴν μεθυστικὴν ἐπίδρασιν τῶν θαυμασίων στίχων, τῶν ὁποίων ἡ καλλονὴ ἦτο ἄπειρος. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀδριανὸς ἀπήγγελλε μετὰ πυρετωδους ἐνθουσιασμοῦ, ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς ἐγκατέλιπον αὐτὸν αἱ δυνάμεις καὶ ἡ ἀναπνοή, ἡ φωνὴ του καθίστατο ὀλονὲν ἀσθενεστέρα καὶ τέλος ὁ ποιητὴς ἐκάθισεν ὅπως ἀναπαυθῇ, πιέζων διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἀλγοῦντα στήθη. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀκούσασα τὰς δυνάτας φωνὰς τοῦ υἱοῦ της, ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἀκριβῶς τελειώσῃ τὴν ἀπαγγελίαν, ὅτε εἶδε τὴν μητέρα εἰσελθοῦσαν. Ὁ Σενούτας ἐνευσεν εἰς τὴν μητέρα, νὰ ἀναχαίτῃ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ἐργασίας. Ἐννοήσασα παρעוּדֵס τὸ νεῦμα τοῦ γέροντος ἐπλησίασεν ἡ μήτηρ πρὸς τὸν Ἀδριανὸν καὶ ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— „Παιδί μου“, ἀνεφώνησε, „πρὸς Θεοῦ! ὁ κόπος αὐτὸς σὲ φονεύει! Μοῦ ἔδωκες τὸν λόγον σου, ὅτι δὲν θὰ γράψῃς πλέον. μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς σου . . . Γνωρίζεις ὅτι δὲν ἐναντιοῦμαι ποτὲ εἰς καμμίαν σου θέλησιν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐργασία σοῦ εἶνε ἀπηγορευμένη . . . Εἶνε δηλητήριο διὰ σέ.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκάθητο ἀκίνητος, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, παλαιῶν πρὸς ἑαυτόν· ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ἐφάνη ὅτι τὸν ἐνίκησεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὠθήσας αὐτὴν ἐλαφρῶς, „Μητέρα“, ἀνεφώνησεν, „Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα θὰ σὲ ὑπακούω, ἀλλ' εἰς αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἡ ἄνωθεν φωνὴ εἶνε ἔτι ἀγιώτερα τῆς μητρικῆς.“

Ἡ κυρία Κλάρα συνέστρεψε τὰς χεῖρας.

„Ποῖος ἄλλος μοι ἔδωκεν αὐτὴν τὴν φωνήν, ἣτις ἐξέρχεται ἐκ τῶν σπλάγχχνων μου, εἰμὶ ὁ Θεὸς ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν; Ἀδριανέ μου . . .“

— „Μητέρα“, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ ποιητὴς, „σὲ ἐξορκίζω, μὴ ἐναντιωθῇς πλέον. Παρέρχεται ἴσως ἡ τελευταία στιγμὴ τοῦ βίου μου! Ἀφήσατέ με εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παρακαλῶ, ἱκετεύω. Εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπακούω ὡς μικρὸν παιδίον, ἀλλὰ σήμερον δὲν δύναμαι.“

— „Παιδί μου!“ ἐπανελάμβανεν ἡ μήτηρ. „Ἰσπερὶ ὅταν γίνῃς καλὰ, δὲν θὰ σοῦ κάμω πλέον καμμίαν παρατήρησιν. Ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ κάθημαι εἰς τὴν θύραν νὰ φυλάττω, ὅπως μὴ σε ἐνοχλῇ κανεὶς . . .“

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΣΟΥΛΦΙΚΑΡ ΠΑΣΣΑΣ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Αἰγύπτου (ἐν σελ. 289).

2. ΑΝΑΠΑΥΛΑ ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜΩ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ F. Perlberg (ἐν σελ. 292—93). Ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνος ταύτης Φρειδερίκος Πέρλμπεργ περιηγήθη οὐ μόνον τὴν Αἴγυπτον, τὴν Νουβίαν, τὴν Ἀραβικὴν Χερσόνησον, ἀλλὰ καὶ τὴν Παλαιστίνην, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατρίψας ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶτα δὲ μεταβάς εἰς Δαμασκὸν καὶ ἐντεῦθεν ἐπιχειρήσας τὴν δυσχερῆ καὶ πολύμοχθον ἐκδρομὴν εἰς Βαλβὲκ καὶ Παλμύραν. Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ λαμπροτάτων καρπῶν, οὓς ἐπορίσατο διὰ τὴν τέχνην ἐκ τῶν μακρῶν τούτων ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν περιηγήσεων αὐτοῦ, εἶνε καὶ ἡ „Ἀναπαυλὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ“ ἐπιγραφομένη ἐλαιογραφία του, ἣν παρέχομεν σήμερον ἐν ξυλογραφικῇ ἀναπαρωγῇ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Κλειῶς.

Ἡ μικρὰ συνοδία τῶν ταξειδαιρίων (καρabaṇa) ἀφίκετο ἐπὶ τέλους, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον διὰ τῆς ἐρήμου πορείαν, παρὰ τοὺς πρόποδας ὕψηλοῦ τινος καὶ ἀποτόμου βράχου καὶ ἐσταμάτησεν ἐνταῦθα παρὰ τινι ἀναφυκτικῇ πηγῇ διαυγοῦς ὕδατος ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ ἐξαντληθείσας δυνάμεις. Ἐπωφελοῦμενοι τῆς προφυλακτικῆς σκέπης, ἣν παρέχει τὸ προεξέχον μέρος τῆς τοῦ βράχου κλιτύος, ἵδρυσαν παρ' αὐτῇ μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπιτηδειότητος οἱ Ἀραβες τὴν ἐκ πολυχρώμου,

βαβδωτῆς καὶ χονδρᾶς οὐθόνης σκηνήν των, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας βλέπομεν ἀναπαυομένους ἀνθρώπους καὶ καμήλους, ἄλλους μὲν ἱσταμένους εἰσέτι, ἄλλους δὲ καθημένους ἤδη καὶ ἀποτελοῦντας μικροὺς ὀμίλους, ἐνῶ ἀπωτέρω διακρίνομεν τὸ πρὸς σκευασίαν τοῦ φαγητοῦ ἀναφθὲν πῦρ καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ἀναθρῶσκοντα καπνόν.

Τὰ σπουδαιότερα καὶ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς συνοδείας βλέπομεν εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς εἰκόνος ἐν ὀμίλῳ ἀναπαυόμενα πλησίον τῶν δρομᾶδων των, ἐξ ὧν ἡ μία φέρει τὸν ὠραίον καὶ πολύχρωμον οὐρανίσκον, ἐν ᾧ εὐρίσκουσιν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βεδουίνων σκιερὰν καὶ ἀναπαυτικὴν διαμονὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας. Ὁ φρουρὸν Ἀραψ κάθηται μόνος ἐπὶ τῆς δρομάδος του, κρατῶν τὸ μακρὸν του πυροβόλον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους ἐστηριγμένον, καὶ παρατηρῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου τοὺς κάτω διαλεγομένους συντρόφους του, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βεδουίνων, ἐν τῷ λευκῷ μανδύᾳ του ἐγκεκαλυμμένος, κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν ἀραβικόν του ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς πρὸ αὐτοῦ καθημένης συζύγου του. Δεξιὰ τῆς εἰκόνος, εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν διακρίνομεν τὸν οὐραγόν, ἐν λευκῷ μανδύᾳ κεκαλυμμένον καὶ ὀπλισμένον Ἀραβᾶ, καθήμενον ἐπὶ τῆς δρομάδος του καὶ προσελαύνοντα πρὸς τὴν λοιπὴν συνοδείαν.